

Ob spominu nanjo gledal
zopet svetlo sem dvorano,
slišal zopet smeh veseli,
s smehom zopet vtipno šalo . . .

Drugo jutro pa prešinił
stid srce mi je in glavo,
da so mogle mi hiteti
misli enkrat še v dvorano,
ko se čuli toli trudni
v noč koraki so nad mano . . .

A. Funtek.

Simonu Gregorčiču.

Pozabi trpljenje! Saj žalost je kaplja,
ki z lističa v jezero kane.
Pomnik pa prekrasni, ki si ga izklesal
v bridkosti in v solzah, vse veke ostane!

Ksaver Meško.

E v a.

Spisala Zofka Jelovšek.

oli v ravni Slavoniji je bilo v neki vasi dekle, ki so jo klicali za Evo. Ni se imenovala Eva po krstu, ali bila je tako krasna, močna in življenja polna, da tudi ona prva Eva, ki je rodila ves človeški rod, ni mogla biti krasnejša in krepkejša.

Visoka je bila kakor nobena v vaseh naokoli. Lase je imela črne in goste, da so se kakor temen plašč usipali preko ram in prsi; oči je imela, da so vsi moški noreli, če so pogledali vanje. Hodila je kakor kraljica ponosno in lahno. Vezla je pisane rože v svilene robce, ki so bili tenki in fini kakor pajčevina, in če se ji je zdelo, se je peljala s hlapci v šumo in je sekala hraste in smreke kakor najjačji od njih. Njene roke so bile kakor iz marmorja, tako bele in trdne. Postavljali so mlaje v vasi in tudi ona je bila med dekleti, ki so gledala. Zasmejala se je, stopila bliže,